

[Hanne Thanning Jacobsen]

Derfor kan og skal det ikke skjules, at Folketinget efter denne sag har et generelt troværdighedsproblem, men sandelig også et konkret i forhold til landets uddannelsesinstitutioner og i forhold til de studerende og de ansatte dér. Som det blev understreget af SF's ordfører i debatten i sidste uge om de videregående uddannelser, får behandlingen af uddannelsessektoren mere og mere karakter af absurd teater. På den ene side lægger man vægt på kvaliteterne i det danske demokrati – det taler man i hvert fald om ved højtidelige lejligheder – og på den anden side viser også denne sag, at det i virkeligheden er helt uændelige begreber.

I SF har vi været, er vi og vil vi fortsat være uenige i målet med seminarienedlæggelserne. Det er, fordi vi finder, at seminariepolitikken er endnu et udtryk for den uddannelsespolitik, som glimrer ved manglende sammenhæng. Samtidig med at ministeren taler om et åbent og fleksibelt uddannelsessystem, fremsætter han forslag om en politik på ét uddannelsesområde, nemlig seminarierne, som anskuer dette område som en lukket verden. Samtidig med at ministeren fremsætter lovforslag om erhvervsrettet efteruddannelse, får han nu gennemført forslag, der ødelægger en vigtig del af det uddannelsessystem, som kunne forestå denne efteruddannelse.

Ødelæggelse og eliminering af uddannelsesmiljøer er åbenbart den politiske målsætning for den siddende regering, og der er for mig ingen tvivl om, at denne dag bliver en sort dag for Det Radikale Venstre, hvis historiske rolle i forbindelse med at fastholde og udbygge uddannelsessystemet som det danske samfunds livsnerve nu helt øjensynligt er udspillet. Det er interessant i denne forbindelse, at den radikale ordfører har undskyldt det dårlige forlig med de valgte forligspartnere. Jeg må sige, at der er indledt en ny æra, når Det Radikale Venstre nu bakker CD's og Det Konservative Folkepartis uddannelsespolitik op, for slet ikke at tale om Fremskridtspartiets manglende uddannelsespolitik.

Vi er i SF uenige med regeringen om målet med seminarieforliget. Det er vi også af den grund, at den erklærede hensigt med nedlæggelserne er at gøre ondt værre. Det skal være lettere at ødelægge uddannelses tilbudet på seminarierne – underforstået: Der kan ikke ødelægges mere på de nuværende, små seminarier.

Vi skal have større seminarier, fordi det så bliver lettere at forvalte nedskæringerne. Det fremgår klart af bemærkningerne til det oprindelige lovforslag.

I Socialistisk Folkeparti har vi det synspunkt, at man skal værne om de kvaliteter, vi har, og at det selvfølgelig bør være Folketingets opgave at forbedre de uddannelses tilbud, vi kan give de unge. En uddannelsesfjendsk politik er udtryk for frygt for at få et oplyst folk; det kunne jo finde på at have synspunkter baseret på indsigt og forståelse, og det er ikke noget, man kan klandre ministeren for.

Med udgangspunkt i en række kriterier, hvoraf kun et enkelt med god vilje kan siges at være begrundet i seminariernes pædagogiske indhold, nedlægger man nu uddannelsessteder udelukkende med udgangspunkt i tvivlsomme økonomiske betragtninger.

I Socialistisk Folkeparti tager vi kraftigt afstand fra fremgangsmåden i forbindelse med udpegningen af de seminarier, der skal lukkes. Formanden for Danmarks Lærerforening har – formodentlig i sjov – sagt, at hele sagsforløbet viser et billede af politikere, som bytter seminarier ud, ligesom børn bytter glansbilleder. Dette billede passer sandelig ikke. Lige så vel som pædagoger, da et folketingsmedlem sammenlignede Folketinget med en børnehave, følte sig foranlediget til at lægge afstand til denne sammenligning – for børnenes skyld – må man sige, at DLF-formandens billede heller ikke passer. Den seriøsitet, som børn bytter glansbilleder med, genfindes ikke i denne sags behandling.

Et af nøglebegreberne i diskussionen om udformningen af fremtidens samfund er decentralisering. Ministeren har i sine hyppige, hastigt udformede skrifter lagt vægt på, at det skal være en del af indførelsen af nye tider i uddannelsessystemet. At ministeren har fået decentraliseringsbegrebet galt i halsen, viser forløbet af seminarieresagen ganske klart. Det skulle være så decentralt; derfor skulle regionale udvalg komme med forslag til ministeren. Hulheden og pjattetheden i denne fremgangsmåde er let at afsløre, når man betragter sammenhængen mellem de regionale udvalgs tilbagemeldinger og det forlig, vi står med i dag. Der er mange, der har grund til at føle sig til grin, og vi ved, at de gør det. Det er synd og skam, at et godt begreb som decentralisering skal vrides af den lemfældighed og tilfældighed, som flertallet